॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಮುವತ್ತೈದು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ । ಕಥಾನುಸಂಗತಿಯ ತೋರಿದಂತಲ್ಲಿ ।
ಅದನ್ನೇ ಹೇಳುವೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ । ಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತರಾಗಿ ಆಲಿಸಬೇಕು ॥ 1

ಪರಮಾರ್ಥದ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು । ಭಯಂಕರ ಪಂಥಾಭಿಮಾನ ಅಡ್ಡ ಬರಲು ।
ಬೇರೆ ಈ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ । ದುರ್ಧರ ವಿಘ್ನವಿನ್ನಿಲ್ಲ ॥ 2

ನಾವು ನಿರಾಕಾರದ ಪೂಜಕರು । ಭ್ರಮ ಮೂಲಕ ಈ ಸಾಕಾರ ದೇವರು ।
ಸಾಧು ಸಂತರೂ ಮಾನವರೇ ಇರುವರು । ಅವರಿಗೆ ತಲೆಬಾಗುವದೇತಕೆ ॥ 3

ಅವರ ನಮಸ್ಕರಿಸಬಾರದು । ದಕ್ಷಿಣೆ ದಾನಗಳನೀಯಬಾರದು ।
ಅವರಿಗೆಂದೂ ತಲೆಬಾಗಬಾರದು । ವಿಡಂಬನವಿದು ಭಕ್ತಿಯದು ॥ 4

ಶಿರಡಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕರು । ಒಂದೊದನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ।
ಹೀಗನೇಕ ವಾರ್ತೆಗಳ ಹೇಳಿದರು । ಅವೆಲ್ಲ ವಿಶ್ವಸನೀಯವಲ್ಲ ॥ 5

ಎಂದರು ಅಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ದರ್ಶನಕೆಂದು । ಸಾಯಿಬಾಬಾ ದಕ್ಷಿಣೆ ಬೇಡುವರು ।
ಸಾಧುಗಳೇ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ತೊಡಗುವದು । ಅವರ ಸಾಧುತ್ವತೆ ಹೀನತ್ವವಿದು ॥ 6

ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ । ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ।
ನಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಂಡೇ । ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದ ಗೊತ್ತು ಮಾಡುವಾ ॥ 7

ನಾವಂತೂ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡಬಾರದು । ಯಾರಲ್ಲಿ ವಿತ್ತದ ಆಶೆ ಇರುವದು ।
ಅಂಥವರ ಸಾಧುತ್ವ ನಮ್ಮ ಮನಕೊಪ್ಪದು । ನಮನಕೆ ಅಪಾತ್ರನವ ನಮಗೆ ॥ 8

ಇರಲಿ, ನಾವು ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ । ಅವರನು ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗೋಣ ।
ಮಾಡುವದು ಬೇಡ ಚರಣವಂದನ । ಅಥವಾ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡ ಕೂಡದು ॥ 9

ಯಾರು ಹೊರಡುವರಿಂಥ ಕುತರ್ಕವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು । ತಮ್ಮ ಕೃತನಿಶ್ಚಯಕ್ಕಂಟಿಕೊಂಡು ।
ಕೊನೆಗೆ ಅಂಥವರೂ ಶರಣಾಗತರಾಗುವದು । ಸಾಯಿದರ್ಶನ ಮಾತ್ರದಿಂದ ॥ 10

ಸಾಯಿಯ ನೋಡಲೆಂದು ಹೋದವರು । ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದು ಬಿಡುವರು ।
ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಲ್ಲ ಅವರು । ಸಾಯಿಯ ಚರಣಕ್ಕಂಟಿಕೊಂಡರು ॥ 11

ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು । ಯಾರಾದರೂ ಶರಣು ಹೋಗುವದು ।
ಹಾಗೆ ಚರಣವಂದಿಸುವರು ಬಂದು । ತಮ್ಮ ಕೃತನಿಶ್ಚಯವನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ॥ 12

ಪಂಥಾಭಿಮಾನಕ್ಕಿಲ್ಲ ವಿರಾಮ ದೊರೆಯುವದು । ಜೀವಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಸೌಖ್ಯವೆನಿಸುವದು ।
ಅಂಥ ಈ ಅಧ್ಯಾಯ ಮೂವತ್ತೈದನೆಯದು । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಆದರದಿಕೇಳಬೇಕು ॥ 13

ಅಂತೆಯೇ ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ ಉದಿಯ ಮಹತಿ । ಬಾಳಾ ನೇವಾಸಕರರಿಗೆ ಬಂದಿತು ಪ್ರಚೀತಿ ।
ಹೇಗೆ ಸರ್ಪವ ಕಳಿಸಿದರು ತೋರಿ ಪ್ರೀತಿ । ಸಾಯಿ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಅದನು ॥ 14

ಶ್ರೋತೃಗಳೇ ಕೃಪೆ ಮಾಡಿರೆನ್ನ ಮೇಲೆ । ನಾನು ಆಜ್ಞೆಯ ಕಿಂಕರನೆಂದಲೇ ।
ಆದರದಿಂದ ಆಜ್ಞೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಲೇ । ಈ ಚರಿತ್ರೆ ಅಕ್ಷರ ರೂಪ ತಾಳಿತು ॥ 15

ಚರಣದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇರಲು । ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದ ಪದಲಹರಿಗಳು ।
ಪವಿತ್ರ ಚರಿತ್ರ ಕುಂಭದೊಳು । ಅಷ್ಟಷ್ಟೇ ತುಂಬುತ್ತಿರುವೆನು ॥ 16

ನಾವು ಆವಿಯ ಮರಿಗಳು । ದೃಷ್ಟಿ ಕ್ಷೇಪದಿಂದಲೇ ಬೆಳೆದವರು ।
ಅಲ್ಲಿ ನೀರಡಿಸಿ, ಹಸಿದು, ದಣಿದವರು । ಸದ್ಯೈವ ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿರುವವರು ॥ 17

ಇರತಿರಲೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯ ಸುಖ । ಬೇಕಿಲ್ಲ ನಮಗೆ ಅನ್ನ ಉದಕ ।
ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಹಸಿವೆ-ತೃಷೆ-ಪರಿಹಾರಕ । ಅದನೆಷ್ಟು ಬಣ್ಣಿಸಬೇಕು ॥ 18

ನಾವಾದರೂ ಇಹೆವು ದೃಷ್ಟಿಯ ವಿಷಯ । ಕೃಪಾಸಿಂಧು ನಮ್ಮ ಸಾಯಿರಾಯ ।
ದೃಶ್ಯ-ದ್ರಷ್ಟಾ-ದರ್ಶನ ತ್ರಿಪುಟಿಯ । ಇರವೇ ಅಳಿಸಿ ಹೋಗುವುದು ॥ 19

ಅಂತೆಯೇ ನಮಗೆ ತ್ವಚೆ ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಶ । ಇಹನೆರಡರಲ್ಲೂ ಸಾಯಿ ಪ್ರಕಾಶ ।
ಅಥವಾ ಘ್ರಾಣ ಮತ್ತು ವಾಸನೆಗಳಲೂ ನಿವಾಸ । ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಯದೇ ಇರುವದು ॥ 20

ಅಥವಾ ಶಬ್ದ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವದು । ಅಲ್ಲಿ ಸಾಯಿಯ ರೂಪವೇ ಪ್ರಕಟವಾಗುವದು ।
ಶ್ರಾವ್ಯ, ಶ್ರಾವಕ, ಶ್ರವಣವೆಂಬದು । ತ್ರಿಪುಟಿಯೇ ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿಯದು ॥ 21

ಅಥವಾ ಎಲ್ಲ ರಸನೆಯು ರಸದಿಂದ । ತುಂಬಿದಲ್ಲಿ ಸಾಯಿಯೇ ಇರುವನಲ್ಲಿ ಸಮರಸದಿಂದ ।
ರಸನಾ-ರಸ-ರಸಾಸ್ವಾದದ । ತ್ರಿಪುಟಿಯು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದು ॥ 22

ಇದೇ ಗತಿ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯದ್ದೂ । ಸಾಯಿಯೊಬ್ಬನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವದು ।
ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳ ನಾಶವಾಗುವದು । ನೈಷ್ಕರ್ಮತೆಯು ಉಂಟಾಗುವದು ॥ 23

ಇರಲಿನ್ನು ಈ ಗ್ರಂಥ ಬೆಳೆಯಿತು । ಸಾಯಿ ಪ್ರೇಮಗಂಗೆಯಲಿ ದೂರ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು ।
ಪೂರ್ವಾನು ಸಂಧಾನದತ್ತ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟು । ಕಥಾಭಾಗವ ಮುಂದುವರಿಸುವಾ ॥ 24

ಒಬ್ಬ ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜಾ ಪರಾಙ್ಮುಖ । ನಿರಾಕಾರದ ಪರಮ ಭಜಕ ।
ಆದರು ಶಿರಡೀ ಗಮನೋತ್ಸುಕ । ಕೇವಲ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ॥ 25

ಎಂದರು ನಾವು ಶಿರಡಿಗೆ ಬರುವೆವು । ಸಾಧುವಿನ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವೆವು ।
ಮಾತ್ರ, ಅವನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗೆವು । ಕೊಡಲಾರೆವು ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೂಡ ॥ 26

ನೀವು ಒಪ್ಪಿದರೆ ನಮ್ಮ ಈ ಎರಡು ಮಾತಿಗೆ । ನಾವು ಬರುವೆವು ಶಿರಡಿಗೆ ।
ಆಗಲೆನ್ನಲು ಮಿತ್ರನ ಜೊತೆಗೆ । ಹೊರಟ ಸ್ವಸ್ಥಮನದಿಂದ ॥ 27

ಕಾಕಾ ಮಹಾಜನೀ ಅವರ ಮಿತ್ರ । ಸಂತರ ಬಗ್ಗೆ ವರ ಭಾವನೆ ಪವಿತ್ರ ।
ಆದರೆ ಈ ಶಂಕೆಕುಶಂಕೆಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರ । ಸ್ನೇಹಿತನಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ॥ 28

ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು । ಶನಿವಾರ ದಿವಸ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ।
ಆದಿತ್ಯವಾರದ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು । ಶಿರಡಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದರು ॥ 29

ಇಬ್ಬರೂ ಹೋದರು ಮಶೀದಿಗೆ । ಸಾಯಿ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವುದಕೆ ।
ಏನು ಸಂಗತಿ ನಡೆಯಿತು ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ । ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿರದನು ॥ 30

ಇನ್ನೂ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲಿಟ್ಟಾಗ ಪಾದ । ಆ ಮಿತ್ರನ ನೋಡಿ ದೂರದಿಂದ ।
'ಏತಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಪ್ಪ ಈ ಪರಿಯಿಂದ' । ಎಂದು ಮಧುರವಾಗಿ ನುಡಿದರು ಬಾಬಾ ॥ 31

ಕೇಳಿ ಈ ಪ್ರೇಮಪೂರಿತ ಮಾತು । ಆ ಮಿತ್ರನ ಮನಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು ।
ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ನೆನಪಾಯಿತು । ಈ ಪ್ರಕಾರ ಶಬ್ದೋಚ್ಚಾರದಿಂದ ॥ 32

"ಯಾಕೆ ಬರಬೇಕಪ್ಪ" ಎಂಬ ಉಚ್ಚಾರ । ತೆಗೆದಾಗಿನ ಬಾಬಾರ ಸ್ವರ ।
ಕೇಳಿದ ಆ ಕಾಕಾನ ಮಿತ್ರ । ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು ॥ 33

ಕೇಳಿ ಆ ಮೋಹಕ ಸ್ವರದ ರೀತಿ । ತರಿಸಿತು ಗತಪಿತನ ಸ್ಮೃತಿ ।
ಅವರ ಸ್ವರದ್ದೇ ಇತ್ತು ಪೂರ್ತಿ । ಅನುಕರಣ ಎಂದೆನಿಸಿತವನಿಗೆ ॥ 34

ಎಂಥ ಮೋಹನ ಶಕ್ತಿ ವಾಣಿಯದು । ಕಾಕಾರ ಮಿತ್ರ ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಮನದಲೆಂದುದು ।
ನನ್ನ ತಂದೆಯದೇ ನುಡಿ ಇದು । ಸ್ವರವೂ ಪರಿಚಿತವಿರುವದು ನಿಜದಲಿ ॥ 35

ತಂದೆಯ ಮುಖದ್ದೇ ಈ ಮಾತು । ಕೇಳಿ ಮಿತ್ರನ ಹೃದಯ ಕರಗಿತು ।
ಬಾಬಾರ ಚರಣದಲಿ ಶಿರವಿಟ್ಟು । ನಮಿಸಿದ ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವ ॥ 36

ಬಾಬಾ ದಕ್ಷಿಣೆ ಬೇಡಿದರು ಆಮೇಲೆ । ಅದು ಕೇವಲ ಕಾಕಾರಲ್ಲೇ ।
ಇಬ್ಬರೂ ತಿರುಗಿ ಹೋದರು ಕಾಕಾ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ । ಮತ್ತೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು ॥ 37

ಆಗಲೂ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಹೋದರು । ಇಬ್ಬರೂ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಹೋಗುವವರಿದ್ದರು ।
ಕಾಕಾ ಆಜ್ಞೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು । ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೇಳಿದರು ಬಾಬಾ ಅವರಿಗೆ ॥ 38

ಅದೂ ಕೇವಲ ಕಾಕಾರ ಬಳಿಗೆ । ಎಂದರು ಹದಿನೇಳು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕೊಡು ನನಗೆ ।
ಏನೂ ಬೇಡಲಿಲ್ಲ ಅವರ ಮಿತ್ರನಿಗೆ । ಆಗ ಆ ಮಿತ್ರ ಮನದಲಿ ಹಳಹಳಿಸಿದ ॥ 39

ಆಗ ಅವರು ಕಾಕಾಗೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದರು । ನಿಮಗೇ ಏಕೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಬೇಡಿದರು ।
ಬೆಳಿಗ್ಗೂ ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು । ಈಗೂ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಕೇಳಿದರು ॥ 40

ನಾನಿರುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ । ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೇಳರೇಕೆ ನನಗೆ ।
ಕಾಕಾ ಉತ್ತರಿಸಿದರು ಮೆಲ್ಲಗೆ । ಬಾಬಾರಿಗೇ ಕೇಳಿರಿದನು ॥ 41

ಅಷ್ಟರಲಿ ಬಾಬಾ ಕೇಳಿದರು ಕಾಕಾಗೆ । ಅವನೇನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ನಿನಗೆ ।
ಆಗ ಆ ಮಿತ್ರನೇ ಕೇಳಿದ ಬಾಬಾರಿಗೆ । ದಕ್ಷಿಣೆಯನು ನಾ ಕೊಡಲೇ ಎಂದು ॥ 42

"ಕೊಡುವ ಇಚ್ಛೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ । ಅದಕೆಂದು ಬೇಡಲಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ ।
ಕೊಡುವ ಮನಸಿದ್ದರೆ ಕೊಡು" ಆಗ ಬಾಬಾ ಎಂದರವನಿಗೆ । ಬಾಬಾ ಕೇಳಿದರೆ ಭಕ್ತರುಕೊಡುವರು ॥ 43

ಅದಕೆ ಆ ಮಿತ್ರರು । ಹಂಗಿಸುವರು ಅವರೇ ಬೇಡದೇ ।
ಕೊಡಲೇನೆಂದರು । ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು ಕಾಕಾರಿಗೆ ॥ 44

ಎಂದರು ಮನಸಿದ್ದರೆ ಕೊಡು । ಆಗ ಆ ಮಿತ್ರ ಅವಸರಗೊಂಡು ।
ಹದಿನೇಳು ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೆಗೆದು । ಬೇಡದೆ ಬಾಬಾರ ಚರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟರು ॥ 45

ಬಳಿಕ ಬಾಬಾ ಎಂದರವಗೆ । "ಕ್ಷಣ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಿಯಂತೆ ಕುಳಿತುಕೋ ಕೆಳಗೆ" ।
ಸವಿಮಾತಿನಲಿ ಉಪದೇಶಿಸಿದವರಗೆ । ಸಭೇದಾತ್ಮತೆಯ ತೋರೆಯಲು ॥ 46

"ಗಾಣಿಗನ ಗೋಡೆ ಇದೆ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ನಡುವೆ ಈಗ । ಅದನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೆಡವಿಬಿಟ್ಟಾಗ ।
ಎದುರು ಎದುರು ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುವದಾಗ । ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿ ಮಾರ್ಗವೂ" ॥ 47

ಬಳಿಕ ಆಜ್ಞೆಯನಿತ್ತರು । ಆಗ ಮಾಧವರಾಯರು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು ।
ನೆನೆಯಬಹುದು ಮಳೆಯಲಿವರು । ಮುಗಿಲು ಮೋಡದಿಂದ ತುಂಬಿದೆ ॥ 48

ಬಾಬಾ ಉತ್ತರವಿತ್ತರದಕೆ । ಇರದು ಮಳೆಯದೇನೂ ಹೆದರಿಕೆ ।
ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ ಈಗ ಹೊರಡುವದಕೆ । ದಾರಿಯಲೇನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗದು ॥ 49

ಬಾಬಾರ ಚರಣಗಳನೊಂದಿಸಿದರು । ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು ।
ಮಿಂಚು ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಗಾಳಿ ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸಿದರು । ಗಂಗೆಗೆ ಹಾಲು ನೊರೆ ಉಕ್ಕಿತು ॥ 50

ಆಕಾಶದಲಿ ಗುಡುಗಿನಾರ್ಭಟವಿತ್ತು । ನೌಕೆಯಲಿ ನದಿಯ ದಾಟಬೇಕಾಯಿತು ।
ಕಾಕಾರ ಮನದಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು । ಬಾಬಾರು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಇತ್ತುದರಿಂದ ॥51

ವಿಚಾರ ಬಿತ್ತು ಗೆಳೆಯನಿಗೆ । ಈಗ ಸುಖದ ಪ್ರವಾಸವಾಗುವದು ಹೇಗೆ ।
ಕಷ್ಟವಾಗಬಹದು ದಾರಿಯೊಳಗೆ । ಸುಮ್ಮನೇ ಹೊರಟಂತಾಯಿತು ॥ 52

ಬಳಿಕವರು ಸುಖದಿಂದ ಹೋದರು । ಉಗಿಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು ।
ಬಳಿಕ ಮಳೆಯು ಸುರಿಯ ಹತ್ತಿದರೂ । ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮುಂಬಯಿಯ ತಲುಪಿದರು ॥ 53

ಆಮೇಲೆ ಮನಗೆ ಬಂದು । ನೋಡಿದರು ಬಾಗಿಲು ಕಿಟಕಿಗಳ ತೆಗೆದು ।
ಒಳಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಗುಬ್ಬಿಯೊಂದು । ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು ಉಳಿದೆರಡು ಜೀವಕಳಕೊಂಡಿದ್ದವು ॥ 54

ನೋಡಿ ಆ ದೃಶ್ಯವನಿಂತು । ಮನಸಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವಾಯಿತು ।
ದೇವಾ ಅನ್ನ ನೀರಿನ ಹೊರತು । ಜೀವಕ್ಕೆರವಾದುವಲ್ಲ ಇವು ॥ 55

ನಾವು ಹೊರಟಾಗ ಶಿರಡಿಗೆ । ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಿಟಕಿಗೆ ।
ಸಿಗುತಿರಲಿಲ್ಲವು ಕಾಲದ ದವಡೆಗೆ । ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಇವು ಸತ್ತವಲ್ಲಾ ॥ 56

ಎದುರು ಈಗ ಹಾರಿ ಹೋದದ್ದು । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಅದರದೇ ಚಿಂತೆ ಇದ್ದು ।
ಅದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಅನುಮತಿ ಇತ್ತದ್ದು । ನಾವು ತಿರುಗಿ ಹೊರಟು ನಿಂತಾಗ ॥ 57

ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದೂ ಸಾಯುತಿತ್ತು । ಅನ್ನ ನೀರುಗಳಿಲ್ಲದೇ ಹೇಗೆ ಬದುಕೀತು ।
ಉಳಿದೆರಡರ ಆಯುಷ್ಯವೇ ಮುಗಿದಿತ್ತು । ಅದರಿಂದೀ ಗತಿಯಾಯಿತವಕೆ ॥ 58

ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಬಂತವರ ಅನುಭವಕೆ । ಅದೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಕೇಳುವದಕ್ಕೆ ।
ನೋವಿತ್ತವರ ಒಂದು ಕಾಲಿನ ಹಿಮ್ಮಡಕೆ । ಎಷ್ಟೋ ತಿಂಗಳುಗಳಾಗಿತ್ತದಕೆ ॥ 59

ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲು । ಇದ್ದೀತೀ ನೋವು ಎಷ್ಟೋ ತಿಂಗಳು ।
ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯೊಳು । ಆ ನೋವು ಕಾಣೆಯಾಯಿತು ॥ 60

ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆ ಇದು । ಅಂತ ನೋಡ ಹೋಗಲು ಸಂತರದು ।
ಚರಣದಲಿ ತಲೆಬಾಗಬೇಕಾಗುವದು । ಮನದಲಿರದಿದ್ದರೂ ಅದ ಕೇಳಿ ॥ 61

ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು । ಮೋಹಪಾಶದಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ।
ತಮ್ಮ ದೃಢನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮುರಿದು । ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಹೇಗೆ ಕೊಡುವರೆಂದು ॥ 62

ಠಕ್ಕರ ಧರಮಸೀ ಜೇಠಾಬಾಯಿಗೆ । ಸಾಲಿಸೀಟರಾಗಿದ್ದ ಮುಂಬಯಿಯೊಳಗೆ ।
ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯ ಫಲಿಸಿದಾಗ್ಯೆ । ಸಾಯಿಯ ನೋಡಬೇಕೆನಿಸಿತು ॥ 63

ಇವನೇ ಮಹಾಜನಿಯ ಶೇಟ । ಇಬ್ಬರ ಪರಿಚಯ ಘನವಾಗಿರುತ ।
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲೆನುತ । ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮನಸಾಯಿತು ॥ 64

ಕಾಕಾ ಠಕ್ಕರಜಿಯ ಅಂಗಡಿಯಲಿ । ಇದ್ದರು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಭಾರಿಯ ಸ್ಥಾನದಲಿ ।
ಸಾಲಾಗಿ ಬಂದ ಸೂಟಿಯಲಿ । ಸಿದ್ಧರಾದರು ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ॥ 65

ಕಾಕಾ ಎಂದೂ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರರು । ಎಂಟೆಂಟು ದಿನ ಶಿರಡಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವರು ।
ಸಾಯಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲೆನ್ನುವರು । ಇದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯೇ ? ॥ 66

ಇದೆಂಥ ರೀತಿ ಸಂತರದು । ಇದೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಸರಿಬಾರದು ।
ಶೇಟ ಹೊರಟ ಹೋಳೀ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಜೆಯಂದು । ಸಾಯಿಯ ವಿಚಾರವ ಮುಗಿಸಲು ॥67

ಹಿಡಿದು ದುರ್ಧರ ಅಭಿಮಾನ । ನಿಜ ಐಶ್ವರ್ಯದ್ದೇ ಅಭಿಮಾನ ।
ಸಂತರಾದರೂ ಮಾನವರ ಸಮಾನ । ಅವರಿಗೇನು ತಲೆಬಾಗುವದು ॥ 68

ಸಾಯಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಿತಿಯ ನೋಡಿದಾಗ । ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಪಂಡಿತರೂ ಮೆತ್ತಗಾಗುವಾಗ ।
ಬಡಪಾಯಿ ಧರಮಸಿಯು ಅವರೆದುರಿಗ । ನಿಶ್ಚಯವನೆಷ್ಟು ದೃಢ ಹಿಡಿದಾನು ॥ 69

ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ ಅಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದು । ಅದಕೆ ಬರುವದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿಕೊಂಡು ।
ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು । ಶಿರಡಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳಿಸಿದರು ॥ 70

ಮೇಲೆ ಬಣ್ಣಿಸಿದೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನ ಬಗ್ಗೆ । ಧರಮಸೀಯದೂ ಅದರ ಹಾಗೇ ।
ಹೊರಟರು ಕಾಕಾರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಜೊತೆಗೆ । ಮತ್ತೆ ನುಡಿದರು ಅವನಿಗೆ ॥ 71

ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವದು । ಈಸಲ ಅದೆಲ್ಲ ನಡೆಯದು ।
ನನ್ನ ಜೊತೆಗೇ ತಿರುಗಿ ಬರುವದು । ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಇದ ತಿಳಿದಿರು ॥ 72

ಆಗಕಾಕಾ ನುಡಿದರು । ಅದೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲಿರದು ।
ಆಗ ಧರಮಸಿ ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು । ಇನ್ನಷ್ಟು ಜನರನು ನಡೆದರು ॥ 73

ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಾಕಾ ಬರದಿದ್ದಲ್ಲಿ । ಜೊತೆಗಾರರಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯದು ದಾರಿಯಲಿ ।
ಹೀಗೆಂದು ಮತ್ತೆ ಮೂವರ ಜೊತೆಯಲಿ । ಕರಕೊಂಡು ಶಿರಡಿಗೆ ನಡೆದರು ॥ 74

ಜಗದಲಿ ಹೀಗನೇಕ ಪ್ರಕಾರಗಳು । ಪರೋಪಕಾರೀ ಭಕ್ತರವರಿರಲು ।
ಅವರ ಸಂಶಯ ನಿವೃತ್ತಗೊಳಿಸಲು । ಬಾಬಾ ಹಿಡಿದಿಡಿದು ಅವರ ತರುವರು ॥ 75

ಬಳಿಕವರು ತಿರುಗಿ ಹೋದಾಗ್ಯೆ । ತಮ್ಮ ಅನುಭವವ ಹೇಳುವರು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ।
ಅವರಿಂದ ಬರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು ಹೀಗೆ । ಜನರಿಗೆ ಸತ್ಪಥವ ತೋರುವದಾಗಿ ॥ 76

ತಾತ್ಪರ್ಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವರು । ದರ್ಶನ ಸುಖದಿಂದ ತೃಪ್ತರಾಗುವರು ।
ಆರಂಭದಲಿರಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಅವರು । ಕೊನೆಗೆ ಪರಮಾನಂದವ ಪಡೆಯುವರು ॥ 77

ಅದಕ್ಕೇ ತಾವಾಗಿಯೇ ಹೋಗುವರು ನಡೆದು । ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಇರಬಹುದು ।
ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯೇ ಬೇರೆ ಇರುವದು । ಬಾಬಾರ ಕಾರ್ಯಸಾಧಿಸುವರುವರು ॥78

ಬಾಬಾರೇ ಇಚ್ಛೆ ನೀಡುವರು । ಎಂದಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವರು ।
ಅವರಿಗೆ ಪರಮಾರ್ಥದ ದಾರಿ ತೋರುವರು । ಅವರ ವೃತ್ತಿಗಳ ಶಾಂತಗೊಳಿಸಿ ॥79

ತಿಳಿದಿರುವದಾರಿಗೆ ಅವರ ಗುಣ । ನೋಡ ಹೋದಾಗ ಕಾಣುವರು ಅವಗುಣ ।
ಚರಣದಲ್ಲಿ ಉರುಳಾಡಿರಿ ತಳೆದು ನಿರಭಿಮಾನ । ಅತ್ಯಂತ ಸುಖವ ಹೊಂದುವಿರಿ ॥ 80

ಸರಿಯಲ್ಲ ಹೋಗುವದು ಬರಿಗೈಯ್ಯೊಳಗೆ । ದೇವ-ದ್ವಿಜ-ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ।
ಅದಕೆ ಕಾಕಾ ಕೊಂಡರು ದಾರಿಯೊಳಗೆ । ಎರಡು ಸೇರು ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳ ॥ 81

ಏನೇನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಹಾಗೇ । ಬಂದು ತಲುಪಿದರು ಶಿರಡಿಗೆ ।
ಹೋದರು ಮೂವರೂ ಮಶೀದಿಯೊಳಗೆ । ಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ॥ 82

ಒಳಗೆ ಬೀಜವಿರದಂಥ । ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳಾಗ ಉಪಲಬ್ಧವಿರುತ ।
ಆದರೆ ಸಬೀಜವಾದುದನ್ನೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ । ಕಾಕಾ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಂಥದನು ॥ 83

ಬಾಬಾ ಸಾಹೇಬ ತರ್ಖಡ ಎಂಬ ಭಕ್ತರು । ಅವರೂ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದರು ।
ಜಿಜ್ಞಾಸಾ ಪ್ರೇರಿತರಾದ ಧರಮಸೀ ಅವರು । ಅವರಿಗೇನು ಕೇಳಿದರೆಂಬದ ತಿಳಿಯಿರಿ ॥ 84

ಅಂಥದೇನಿದೆ ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ಬರಲು । ತರ್ಖಡರೆಂದರು ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ।
ಶೇಟರೆಂದರು ಕೇಳಿದೆವು ವಾರ್ತೆಗಳು । ಇಲ್ಲಿ ಚಮತ್ಕಾರಗಳು ನಡೆಯುವವೆಂದು ॥ 85

ತರ್ಖಡರೆಂದರು ಅವರಿಗೆ । ಅಂಥ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ ನನಗೆ ।
ಯಾವುದರ ಉತ್ಕಂಠೆ ಯಾರಿಗೆ । ಅದರಂತೆ ಕಾಮನೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವದು ॥ 86

ಕಾಕಾ ಶಿರವ ಚರಣದಲಿಟ್ಟರು । ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದರು ।
ಜನರೂ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದರು । ಹಣ್ಣು ಹಂಚುವ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯಿತು ॥ 87

ಆಗ ಬಾಬಾ ಇತರರ ಜೊತೆಗೆ । ಕೆಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು ಧರಮಸೀಗೆ ।
ಆದರವು ಸೇರವು ಅವನಿಗೆ । ಬೀಜವಿಲ್ಲದ್ದೇ ಬೇಕವನಿಗೆ ॥ 88

ಈ ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳ ಕಂಡರಾಗದು । ಎನಿಸಿತು ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ಅಡ್ಡಿ ಬಂತಿದು ।
ಹೇಗೆ ಇವುಗಳ ತಿನ್ನುವದು । ನಿರಾಕರಿಸುವದೂ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು ॥ 89

ಹೊರತಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರರು ಹೇಳಿರುವದು । ತೊಳೆಯದೇ ದ್ರಾಕ್ಷಿಯ ತಿನಬಾರದು ।
ತಾವೇ ತೊಳೆಯಬೇಕೆಂದರೂ ಸರಿಕಾಣದು । ನಾನಾವಿಧ ವಿಚಾರಗಳು ಬರತೊಡಗಿವು ॥ 90

ಬಳಿಕ ಹಾಗೆಯೇ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು । ಒಳಗಿನ ಬೀಜಗಳ ಜೇಬಿನಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ।
ಸಾಧುಗಳ ಪವಿತ್ರಸ್ಥಾನವಿದು । ಇದನಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಬಾರದು ಎಂಜಲ ಬೀಜಚೆಲ್ಲಿ ॥ 91

ಆಗ ಆ ಶೇಟ ಮನದಲೆಂದದ್ದು । ಸಾಧುಗಳಿದ್ದು ಇವರಿಗೇಕೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು ।
ನನಗೆ ಈ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ಸೇರದೆಂದು । ಒತ್ತಾಯದಿಂದೇಕೆ ಕೊಡುವರೆನಗೆ ॥ 92

ಅವನ ಮನದಲಿ ವಿಚಾರ ನಡೆದಿರಲು ಹೀಗೆ । ಬಾಬಾ ಮತ್ತೆ ಅವುಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟರವನಿಗೆ ।
ಅವು ಬೀಜವಿದ್ದವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು । ಬಾಯಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳಲೊಲ್ಲ ॥ 93

ಸಬೀಜ ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳವನಿಗೆ ಸೇರದಿದ್ದರೂ । ಬಾಬಾ ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ।
ಶೇಟರು ಏನು ಮಾಡುವದೆಂಬುದ ತಿಳಿಯದಾದರು । ಒಳಗೊಳಗೇ ಚಡಪಡಿಸತೊಡಗಿದರು ॥ 94

ಬಾಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಮನಬಾರದು । ಕುಳಿತರು ಹಾಗೇ ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ।
ಆಗ ಬಾಬಾ ಎಂದರು, "ತಿಂದುಬಿಡು" । ಶೇಟ ಅಪ್ಪಣೆ ಮನ್ನಿಸಿದನು ॥ 95

"ತಿಂದು ಬಿಡು" ಎಂಬ ಬಾಬಾರ ಮಾತಿನಿಂದ । ಶೇಟ ಹಣ್ಣುಗಳ ಬಾಯಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ।
ಅವುಗಳಲಿ ಬೀಜಗಳಿಲ್ಲದುದ ಕಂಡ । ಅತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತವಗೆ ॥ 96

ನಿರ್ಬೀಜ ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಹೀಗೆ । ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತಾಗ ಧರಮಸೀಗೆ ।
ಏನು ಅಶಕ್ಯವೀ ಸಂತನಿಗೆ । ಅಗಾಧ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ಇವನಿಗೆ ॥ 97

ನನ್ನ ಮನದಲಿದ್ದುದ ಅರಿತರು । ಮತ್ತೆ ಅವುಗಳನ್ನೇ ನನಗಿತ್ತರು ।
ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ಸಬೀಜ ಮತ್ತು ತೊಳೆಯದವಿದ್ದರೂ । ಅವು ನಿರ್ಬೀಜ ಮತ್ತು ಹಿತಕಾರಕವಾಗಿದ್ದವು ॥ 98

ನಿಂತು ಹೋಯಿತು ಚಿತ್ತ ವೃತ್ತಿ । ಚಿಕಿತ್ಸೆಯದಾಯಿತು ವಿಸ್ಮೃತಿ ।
ಕರಗಿತೆಲ್ಲ ಅಹಂಕೃತಿ । ಸಂತರಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿತು ॥ 99

ಪೂರ್ವಸಂಕಲ್ಪ ಕುಸಿದು ಬಿತ್ತು । ಸಾಯಿಯ ಪ್ರೇಮ ಉದಯಿಸಿತು ।
ಶಿರಡಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಉತ್ಕಂಠೆ ಇತ್ತು । ಅದೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಯಿತು ॥ 100

ಬಾಬಾ ತರ್ಖಡರೂ ಅಲ್ಲಿ । ಕುಳಿತಿದ್ದರು ಬಾಬಾರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ।
ಬಾಬಾ ಕೆಲವನು ಆ ಹಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ । ಅವರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ॥ 101

ಆಗ ಧರಮಸೀ ಕೇಳಿದ ಅವರಿಗೆ । ತಮ್ಮ ದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳು ಇದ್ದವು ಹೇಗೆ ।
ಅವರು ಸಬೀಜವೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ್ಯೆ । ಅತಿಶಯ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ॥ 102

ಆಗ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟಿತು ಅವರು ಸಾಧುಗಳೆಂದು । ಆದರೂ ಅವಿಶ್ವಾಸವ ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳಲೆಂದು ।
ಸಾಧುಗಳಿದ್ದರೆ ಈಗ ಮುಂದಿನದು । ಕಾಕಾರಿಗೆ ಕೊಡಲ್ಪಡಬೇಕು ॥ 103

ಬಾಬಾ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ಹಂಚುತಿದ್ದರು । ಯಾವಾಗ ಶೇಟ ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡರು ।
ಕಾಕಾನ ಮೊದಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು । ಅತಿ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು ಶೇಟನಿಗೆ ॥ 104

ಸಾಧುತ್ವದ ಚಿನ್ಹೆ ಹೀಗೆ । ಮನದಲಿದ್ದುದ ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ।
ಖಚಿತವಾಯಿತು ಧರಮಸಿಯ ಮನಸಿಗೆ । ಸಾಯಿ ನಿಜದಲಿ ಸಾಧುವೆಂದು ॥ 105

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಮಾಧವರಾಯರು । ಆಗ ಬಾಬಾರಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದರು ।
ಕಾಕಾನ ಅಂಗಡಿಯೊಡೆಯರಿವರು । ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು ಅವರ ॥ 106

"ಕಾಕಾರ ಮಾಲಿಕ ಇವನೆಲ್ಲಿಯವ । ಅವರ ಮಾಲಿಕ ಬೇರೆಯೇ ಇರುವ" ।
ಬಾಬಾ ಇತ್ತ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉತ್ತರವ । ಕೇಳಿ ಕಾಕಾಗೆ ಹರುಷವಾಯಿತು ॥ 107

ಹೇಗಾಯಿತು ವಿಚಿತ್ರವಿನ್ನೊಂದು । ಅಪ್ಪಾ ಎಂಬೊಬ್ಬ ಆಚಾರಿ ಇದ್ದು ।
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಧುನಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಿದ್ದು । ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದರು ॥ 108

ಈ ಶೇಟರು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದರಲ್ಲ । ಅವರು ಶ್ರಮವಹಿಸಿದ್ದು ನನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ ।
ಅಪ್ಪಾರ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರೇಮವಿದೆಲ್ಲ । ಅದಕೆ ಶಿರಡಿಗೆ ಬಂದರು ॥ 109

ಹೀಗೆ ಈ ಮಾತಾಯಿತು । ಧರಮಸಿಗೆ ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯ ಮರೆಯಿತು ।
ತಾವಾಗಿಯೇ ಚರಣಕ್ಕೆರಗಿಯಾಯಿತು । ತಿರುಗಿ ವಾಡೆಗೆ ಹೋದರು ॥ 110

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಆರತಿ ಆಯಿತು । ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಯಿತು ।
ಆಜ್ಞೆ ಪಡೆಯುವ ಸಮಯ ಬಂತು । ಜನರು ಮಶೀದಿಗೆ ನಡೆದರು ॥ 111

ಧರಮಸೀ ಕಾಕಾರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು । ನಾನಂತೂ ಆಜ್ಞೆಯ ಬೇಡಲಾರೆನು ।
ನೀವೇ ಕೇಳಿರಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನು । ಆಗ ಮಾಧವರಾಯರೇನೆಂದರು ॥ 112

ಕಾಕಾರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಸಿಗದು । ಕಳೆಯದೇ ವಾರವೊಂದು ।
ಇದು ನಿಶ್ಚಿತವಿರುವದು । ಅದಕೆ ನೀವೇ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳಿರಲ್ಲ ॥ 113

ಮುಂದೆ ಈ ಮೂವರೂ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಾಗ । ಮಾಧವರಾಯರು ಆಜ್ಞೆ ಬೇಡಿದಾಗ ।
ಬಾಬಾ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದ ವಾರ್ತೆಯನೀಗ । ಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿರಿ ॥ 114

"ಇದ್ದನೊಬ್ಬ ಚಂಚಲ ಬುದ್ಧಿ । ಮನೆಯಲಿತ್ತು ಧನ ಧಾನ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿ ।
ಶರೀರದಲಿರಲಿಲ್ಲ ಆಧಿ ವ್ಯಾಧಿ । ಅಲ್ಲದ ಉಪಾಧಿಬೇಕವನಿಗೆ ॥ 115

ಸುಮ್ಮನೇ ಭಾರ ಹೊತ್ತು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ । ಇರುವ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗುತಲೇ ।
ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಎತ್ತಿಕೊಳುವ ಮೇಲೆ । ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ ॥ 116

ಅವನ ಅವಸ್ಥೆಯ ನೋಡಿ ಹೀಗೆ । ದಯೆ ಹುಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಮನಸಿನೊಳಗೆ ।
ಎಂದೆ, ನಿನಗೆನಿಸಿದ ಸ್ಥಳದೊಳಗೆ । ಇನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಬಿಡು ಎಂದು ॥ 117

ಸುಮ್ಮನೇ ಏತಕೆ ತಿರುಗುವಿ ಹೀಗೆ । ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೋ ಒಂದೆಡೆಗೆ" ।
ಮಾತು ಹತ್ತಿತು ಧರಮಸೀಗೆ । ತನಗಾಗಿಯೇ ಈ ಮಾತು ಎಂದರಿತ ॥ 118

ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವೈಭವವಿದ್ದು । ಚಿಂತೆಗೆಷ್ಟೂ ಕಾರಣವಿರದು ।
ಸುಮ್ಮನೇ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಿ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು । ಯಾವಾಗಲೂ ನಡೆದಿರುವದು ॥ 119

ವಿಪುಲ ಸಂಪತ್ತಿ ಮರ್ಯಾದೆಗಳಿದ್ದೂ । ಮನಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿರದು ।
ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಷ್ಟಗಳ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು । ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮಗ್ನ ಯಾವಾಗಲೂ ॥ 120

ಸಾಯಿ ಮುಖದಿಂದ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ । ವಿಸ್ಮಿತನಾದ ಶೇಟಜಿ ಮನದಲಿ ।
ಅತಿ ಲಕ್ಷಗೊಟ್ಟದನು ಕೇಳಿ । ಇದು ತನ್ನ ಮನಸಿನ ಅವಸ್ಥೆಯೇ ಎಂದರಿತ ॥ 121

ಕಾಕಾಗೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಆಜ್ಞೆ । ಸಿಗುವದೇ ಅಸಾಧ್ಯ ಘಟನೆ ।
ಆದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಪ್ರಯಾಸವಿಲ್ಲದೇನೇ । ಧರಮಸಿ ಮನದಲಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾದ ॥ 122

ಕಾಕಾ ಹೊರಡಬೇಕು ತನ್ನ ಜೊತೆಗೆ । ಎಂಬ ಘನವಾದ ಬಯಕೆ ಧರಮಸೀಗೆ ।
ಅದನೂ ಬಾಬಾ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟಾಗ್ಯೆ । ಹೋಗಲಪ್ಪಣೆಯನಿತ್ತು ॥ 123

ಇದೂ ಒಂದು ಶೇಟಜೀಯ ಪಣವಿದ್ದು । ಹೇಗೆ ಬಾಬಾರಿಗಿದು ತಿಳಿದದ್ದು ।
ಸಾಧುತ್ವದ ಲಕ್ಷಣವೇ ಇದೂ ಒಂದು । ಧರಮಸೀಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ನಂಬಿಗೆಯಾಯಿತು ॥ 124

ಆಯಿತವರ ಸಂಶಯ ನಿವೃತ್ತಿ । ಸಾಯಿ ಸಾಧುವೆಂಬ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ।
ಯಾರ ಮನದಲಿ ಹೇಗೆ ವೃತ್ತಿ । ಹಾಗೆಯೇ ಅನುಭೂತಿಯನಿತ್ತರು ॥ 125

ಯಾವ ಮಾರ್ಗದಿ ಅವರು ಹೋಗಬಯಸುವರು । ಅದರಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗ ತೋರುವರು ।
ಅವರ ಅಧಿಕಾರವನು ಸಾಯಿ ತಿಳಿದಿರುವರು । ಅದರಂತೆಯೇ ಪರಮಾರ್ಥ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯವರಿಗೆ ॥ 126

ಭಾವಾರ್ಥಿ ಅಥವಾ ಕುಚೇಷ್ಟೆಯವನಿರಲು ಭಕ್ತನು । ಸಾಯಿ ಕೃಪಾಳುತನದಿ ನೋಡುವರಿಬ್ಬರನೂ ।
ಒಬ್ಬನ ದೂರ ಸರಿಸಿ ಅಪ್ಪುವದು ಇನ್ನೊಬ್ಬನನು । ಕನಿಕರದ ತಾಯಿ ತಿಳಿಯಳಿದ ॥ 127

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ನಿಂತಿರಲು । ಕಾಕಾರ ಹತ್ತಿರ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳು ।
ಬಾಬಾ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೇಳಲು । ಕೊಟ್ಟಾಗ ಕಾಕಾಗೆ ನುಡಿದರು ಬಾಬಾ ॥ 128

"ದಕ್ಷಿಣೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಯಾರಾದರೂ । ಒಂದೇ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ।
ಅದರ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಅವಗೆ ನಾನಾದರೂ । ಎಣಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು ॥ 129

ಯಾರದೇನೂ ಸುಮ್ಮನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನೆ ನಾನು । ಬೇಡುವದಿಲ್ಲ ನಾನೆಲ್ಲ ಕಂಡವರನು ।
ಫಕೀರನು ಯಾರತ್ತ ಬೆರಳಿಟ್ಟು ತೋರುವನು । ಅವನ ಹತ್ತಿರವೇ ಮಾತು ದಕ್ಷಿಣೆಯದು ॥130

ಯಾರಿಗೆ ಫಕೀರನ ಋಣವಿರುವದು । ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಮಾತ್ರ ಬೇಡಲಾಗುವದು ।
ದಾತೃವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿತ್ತುವದು । ಮುಂದೆ ರಾಶಿ ಮಾಡಲು ॥ 131

ಧರ್ಮದ್ವಾರದಿಂದ ಬಂದ ವಿತ್ತವಿದು । ವಿತ್ತವಂತನಿಗೆ ಉಪಕಾರಿಯಾಗುವದು ।
ಹೀಗೆ ಬಂದದ್ದೇ ಧರ್ಮಫಲವಿರುವದು । ಅಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವದು ॥ 132

ಕಷ್ಟ ಸಂಪಾದ್ಯವಾದ ಈ ವಿತ್ತ । ಇರುವದು ಕೇವಲ ಇಷ್ಟೋಪಭೋಗಾರ್ಥ ।
ನಿಷ್ಕಾರಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವರು ವ್ಯರ್ಥ । ಧರ್ಮಸಂಚಿತವಿದನು ಅವಗಣಿಸಿ ॥ 133

ಪೈ ಪೈಯಂತೆ ಕೂಡಿಸಿ । ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಹಣಗಳಿಸಿ ।
ಅದನು ವಿಷಯ ಸ್ವಾರ್ಥಗಳ ಬಯಸಿ । ಎಂದೂ ವ್ಯಯಿಸದವನೇ ಸುಖಿ ॥ 134

'ನಾದತ್ತಮುಪತಿಷ್ಠತಿ' ಎಂದು । ಶೃತಿವಾಕ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವುದು ।
ಮೊದಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವುದು ।ಅದಕಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೇಳುವದು ॥ 135

ರಾಮಾವತಾರದಲಿ ರಘುನಂದನನು । ಸ್ವರ್ಣಸ್ತ್ರೀಯರನನೇಕ ದಾನ ಮಾಡಿದನು ।
ಷೋಡಶ ಸಹಸ್ರ ಪ್ರಮಾಣದಲದನು । ಪಡೆದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ತತ್ಫಲವಾಗಿ ॥ 136

ಭಕ್ತಿ ಜ್ಞಾನ ವೈರಾಗ್ಯ ಹೀನ । ಹೀಗಿರುವಾಗ ಭಕ್ತನು ಅತಿದೀನ ।
ಮೊದಲು ವೈರಾಗ್ಯದಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅವನ । ಬಳಿಕ ಭಕ್ತಿ ಜ್ಞಾನಗಳ ಕೊಡುವುದು ॥ 137

ಯಾರು ದಕ್ಷಿಣೆಯ ಕೊಡುವರಿಂತು । ಅದು ತಾನೇ ವೈರಾಗ್ಯದ ಗುರುತು ।
ಮುಂದೆ ಭಕ್ತಿ ಪಂಥವ ತೋರಿಂತು । ಜ್ಞಾನ ಪ್ರವೀಣ ಮಾಡುವರು ॥ 138

"ನಾವಾದರೂ ಏನು ಮಾಡುವೆವು । ಒಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹತ್ತು ಕೊಡುವೆವು ।
ಕ್ರಮ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಪಥಕೆ ಹಚ್ಚುವೆವು" । ಅದರಿಂದ ಆಶೆಯುದಿಸಿತು ಧರಮಸೀಗೆ ॥ 139

ತಾವಾಗಿಯೇ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೆಗೆದರು । ಬಾಬಾರ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟರು ।
ಹಿಂದಿನ ನಿರ್ಧಾರವ ಮರೆತರು । ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರವೇ ಅಪೂರ್ವವಾಗಿತ್ತು ॥ 140

ಎನಿಸಿತು ಮೊದಲು ವ್ಯರ್ಥಬಡಬಡಿಸಿದೆ । ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು ನಾಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಬಂದೆ ।
ಸಾಧುಗಳು ಹೇಗಿರುವರೆಂಬದ ತಿಳಿದೆ । ಅದರ ಅನುಭವದಿಂದ ಲುಬ್ಧನಾದೆ ॥ 141

ಮನದಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ । ನಾ ನಮಿಸಲಾರೆನೆಂದಿದ್ದೆ ।
ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾನಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೆ । ಸಾಧುಗಳ ಕರ್ತೃತ್ವವೇ ಅಗಾಧ ॥ 142

"ಅಲ್ಲಾ ಮಾಲಿಕ್" ಮುಖದಲಿ ನಿರಂತರ । ಅಂಥವರಿಗೆ ದುಷ್ಕರ ।
ನಾವು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿದ್ದೆವು ಆತುರ । ಕೇವಲ ಸಾಧುಗಳ ಚಮತ್ಕಾರಗಳನು ॥143

ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು ನಮ್ಮ ಪಣ । ಮಾನವನಿಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮನ ।
ದಕ್ಷಿಣೆಯನೂ ಕೊಟ್ಟೆ ಬೇಡುವ ಮುನ್ನ । ನಾನಾಗಿಯೇ ಮುಂದಾಗಿ ॥ 144

ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಿಸಿಕ್ತಯೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾದುದು । ನಾವೇ ನಮ್ಮ ಶಿರವನೊಯ್ದು ।
ಭಕ್ತಿಯಲಿ ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ಇಟ್ಟದ್ದು । ಇದಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗಿನ್ನೇನು ಬೇಕು ॥ 145

ಸಾಯಿಯ ಲೀಲೆಯನೆಷ್ಟೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸುವುದು । ಇದಕ್ಕೆಲವನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡುತಿದ್ದು ।
ಹೊರನೋಟಕೆ ಅಲಿಪ್ತನಂತಿರುವದು । ಇದಕಿಂತ ವಿಸ್ಮಯಕರವೇನಿದೆ ॥ 146

ಯಾರು ಮಾಡಿರಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಿರಿ ವಂದನ । ಯಾರು ಕೊಡಲಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಲಿ ದಕ್ಷಿಣೆದಾನ ।
ಆನಂದಕಂದ ಆ ಸಾಯಿ ದಯಾಘನ । ಅವಗಣೆಯನಾದರೂ ಮಾಡಸು ॥ 147

ಪೂಜಿಸಿದರೆಂಬ ಹರುಷವಿಲ್ಲ । ಅವಮಾನಿಸಿದರೆಂಬ ಖೇಧವಿಲ್ಲ ।
ವಿಷಾದವೆಲ್ಲಿಯದು ಎಲ್ಲಿ ಹರುಷವಿಲ್ಲ । ಪೂರ್ಣನಿರ್ದ್ವಂದ್ವ ಸ್ಥಿತಿಯಿದು ॥ 148

ಯಾರದು ಏನೇ ಉದ್ದೇಶವಿದ್ದರು । ಒಮ್ಮೆ ಯಾರಿಗೆ ದರ್ಶನವಿತ್ತರು ।
ಅವರ ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಯಲಿ ತೊಡಗಿಸುವರು । ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ ಇದು ಸಾಯಿಯದು ॥149

ಆಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉದೀ ಪ್ರಸಾದ । ಮತ್ತೆ ಪಡೆದು ಆಶೀರ್ವಾದ ।
ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದರು ನಿರ್ವಿವಾದ । ಅಗಾಧ ಖ್ಯಾತಿ ಇದು ಸಾಯಿಯದು ॥ 150

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಲು । ಬೇಕಾಗುವ ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆ ಪಡೆಯಲು ।
ಆಜ್ಞೆ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಾಗಲು । ವಿಘ್ನಕ್ಕೆ ನಿಮಂತ್ರಣವಿತ್ತಂತೆ ॥ 151

ತಮ್ಮಿಂಚ್ಛೆಯಿಂದ ತಾವು ಹೊರಡಲು । ಅನುತಾಪ ಮತ್ತು ಕಷ್ಟದಲಿ ದಾರುಣ
ವ್ಯತ್ಯಯಗಳು । ಅವುಗಳ ನಿವಾರಣೆ ದುಃಸ್ಸಾಧ್ಯ ॥ 151

ಹೀಗಲ್ಲಿಂದ ನಿರ್ಗಮನದ ವರ್ಣನೆ ಇರಲು । ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅದೇ ಆಗಿರಲು ।
"ಬರಲಾರರಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ನಾ ಕರೆತರದಿರಲು" । ಎಂಬ ವಂದತಿ ಬಾಬಾರದು ॥ 153

"ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ಇರದಿರಲು । ಯಾರು ದಾಟುವರು ಈ ಹೊಸಲು ।
ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು । ಶಿರಡಿಗೆ ಆಗಮನವಾದರೂ ಹೇಗಾದೀತು" ।।154

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥಕೃಪಾ ಮೂರ್ತಿಗೆ । ಅವನಿಗೆ ಅಧೀನ ನಮ್ಮ ಗತಿ ।
ಕೃಪೆ ಮೂಡಿದಾಗ ಅವನ ಮನದೊಳಗೆ । ಆಗ ಮಾತ್ರ ದರ್ಶನಕೆ ಬರುವರು ।।155

ಹೀಗಿರುವದಿಲ್ಲಿಯ ಗಮನಾಗಮನ । ಇರದೇ ಸಾಯಿಯ ಚಿತ್ತ ಪ್ರಸನ್ನ ।
ಸಿಗದು ಯಾರಿಗೂ ಆಜ್ಞಾಪನ । ಉದೀ ಪ್ರಸಾದಗಳ ಸಮವೇತ ।। 156

ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಅಭಿವಂದನ । ಕೇಳ ಹೋದಾಗ ಅವರ ಆಜ್ಞಾಪನ ।
ಉದೀ ಪ್ರಸಾದಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಆಶೀರ್ವಚನ । ಅದೇ ಆಜ್ಞಾಪನ ಗಮನಕೆ ।। 157

ಇನ್ನೊಬ್ಬನ್ನ ವಿಭೂತಿ ಅನುಭವ । ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಹೇಳುವೆ ಅಭಿಮಾನ ।
ಬಳಿಕ ನೇವಾಸಕರರ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರಭಾವ । ಮಹಾನುಭಾವರಾದ ಸಾಯಿಯ ಕೃಪೆ ।। 158

ಬಾಂದ್ರೆ ಶಹರದ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ । ಅವನು ಜಾತಿಯಲಿ ಪ್ರಭುಕಾಯಸ್ಥ ।
ರಾತ್ರಿಯಲಿ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದು ಸ್ವಸ್ಥ । ಪ್ರಯತ್ನಗಳನೆಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೂ ।। 159

ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹತ್ತುವುದು । ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದು ಕ್ಷಣವೊಂದು ।
ಅಷ್ಟಕ್ಕವನ ಮೃತ ತಾತ ಕನಸಿಸಲಿ ಬಂದು । ಎಚ್ಚರಿಸುತಿದ್ದ ದಿನಾಲೂ ।। 160

ಹಿಂದಿನ ಯುಕ್ತಾಯಕ್ತ ಪ್ರಕಾರದ । ಗುಪ್ತ ಗಹ್ಯ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ವಿಚಾರದ ।
ಅಪಶಬ್ದ ಶಾಪಪೂರ್ವಕ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ । ವಾಕ್ಪ್ರಹಾರ ಮಾಡುತಿದ್ದ ।। 161

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು । ಪ್ರತಿದಿನವು ನಿದ್ದೆ ಕೆಡುತಿತ್ತು ।
ಏನು ಮಾಡುವದೆಂದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು । ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದ ಭೋಗ ತಪ್ಪದಾಯಿತು ।। 162

ಅದರಿಂದಾ ಗೃಹಸ್ಥ ಬೇಸತ್ತ । ಉಪಾಯವೇನೂ ಹೊಳೆಯದಿರಲು ।
ಒಬ್ಬ ಸಾಯಿ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಕೇಳಿದನಾತ । ಇದಕೇನು ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ।। 163

ನಮಗೂ ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತು । ಮಹಾನುಭಾವ ಸಾಯಿಯವರ ಹೊರತು
।ನೀವೂ ಅವರಲಿ ಭಾವವಿಟ್ಟು । ನಡೆದರೆ ಉದಿ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವ ತೋರಿಸೀತು ।। 164

ಅವನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ । ಇವನೂ ಮಾಡಿದ ಅವರ ಹಾಗೆ ।
ಅದರಂತೆಯೇ ಅನುಭವ ಬಂತವನಿಗೆ । ಮತ್ತೆ ದುಃಸ್ವಪ್ನ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ ।। 165

ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದಾ ಮಿತ್ರ । ಇದ್ದ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ಛಾತ್ರ ।
ಉದಿಯ ಮಹಿಮೆಯ ಹೊಗಳಿ ವಿಚಿತ್ರ । ಒಂದಿಷ್ಟನಾತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ।। 166

ಹೇಳಿದರು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುವಾಗ್ಗೆ । ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಿರೊಂದಿಷ್ಟು ತಲೆಗೆ ।
ಚೀಟಿನಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಇಡಿ ತಲೆದೆಸೆಗೆ । ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಯ ನೆನೆದು ಮಲಗಿರಿ ॥ 167

ಮನದಲಿರಲಿ ಭಕ್ತಿ ಭಾವ । ಆಗ ನೋಡಿರಿ ಉದಿಯ ಪ್ರಭಾವ ।
ತತ್ಕಾಲದಲಾಗುವುದು ಪೀಡೆಯ ಅಭಾವ । ಸಹಜ ಗುಣಧರ್ಮ ಅದರದಿದು ॥168

ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವನಿಗಂದು । ರಾತ್ರಿಯಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದು ।
ದುಷ್ಟ ಸ್ವಪ್ನದ ಸುಳಿವೂ ಇರದು । ಆನಂದವಾಯಿತಾ ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ॥ 169

ಬಳಿಕ ಅವನ ಆ ಆನಂದವನು । ಕೇಳುವದೇನು ಅವನಿಗಿನ್ನು ।
ಆ ಚೀಟನು ನಿತ್ಯ ತಲೆಗೆಳಗೆ ಇಡುವನು । ಸಾಯಿಯ ನಿತ್ಯ ಸ್ಮರಿಸತೊಡಗಿದ ॥ 170

ಬಳಿಕ ಬಾಬಾರ ಭಾವ ಚಿತ್ರವ ತಂದು । ಮಾಲೆ ಹಾಕುವನದಕೆ ಗುರುವಾರದಂದು ।
ತಲೆಹತ್ತಿರದ ಗೋಡೆಗಿಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದು । ಆದರದಿಂದದನು ಪೂಜಿಸಿದನು ॥ 171

ಚಿತ್ರದ ದರ್ಶನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದ । ಗುರುವಾರ ಮಾಲೆಯ ಅರ್ಪಿಸುತಿದ್ದ ।
ನಿತ್ಯ ಮಾನಸ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತಿದ್ದ । ಪೀಡೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು ॥ 172

ಹೀಗೆ ನೇಮ ನಿಷ್ಠೆ ನಡೆಸಿದ । ಸ್ಥಾಯಿ ಅಭೀಷ್ಟಗಳ ಪಡೆದ ।
ದುಃಸ್ವಪ್ನಾದಿಗಳಿಂದಾಗುವ ನಿದ್ರಾಭ್ರಂಗದಿಂದ । ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು ಕಡೆತನಕ ॥ 173

ಇದು ಒಂದು ಉದಿಯ ಉಪಯೋಗ । ಹೇಳುವೆನು ಮತ್ತೊಂದು ಅದ್ಭುತಯೋಗ ।
ಎಂಥ ಸಂಕಟದಲೂ ಮಾಡಲಾ ಪ್ರಯೋಗ । ಇಚ್ಛಿನ ಫಲವ ಕೊಡುವುದು ॥ 174

ಇದ್ದನೊಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಕ್ತವರ । ಬಾಳಾಜೀ ಪಾಟೀಲ ನೇವಾಸಕರ ।
ಬಾಬಾರಿಗಾಗಿ ಸವೆಸಿದ ಶರೀರ । ಲೋಕೋತ್ತರ ಸೇವೆಯನು ಮಾಡಿ ॥ 175

ಊರಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಅವರು ಬರು ಹೋಗುವ । ಮತ್ತು ಲೇಂಡಿಯತ್ತ ತಿರುಗಾಡುವ ।
ಈ ಬಾಬಾರ ದಾರಿಗಳ ಉಡುಗುವ । ಕೆಲಸ ನಿತ್ಯ ನೇವಾಸಕರರದು ॥ 176

ಈ ಸೇವೆಯ ಪರಿಪಾಠವಿಂತು । ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ನಡೆದಿತ್ತು ।
ರಾಧಾಕೃಷ್ಣ ಬಾಯಿಯ ಕೈಒಂದಿಷ್ಟು । ಈ ಕೆಲಸದಲಿ ಇರುತಿತ್ತು ॥ 177

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಂದ್ಯ । ಆಮೇಲೆ ಸೇವೆ ಹೇಗೆ ನಿಂದ್ಯ ।
ಮಾಡಲಿಲ್ಲೆಂದೂ ವಿಚಾರ ಏಂಥದ । ಅವಳ ಶುದ್ಧ ಮನಸಿಗೆ ॥ 178

ಬೆಳಗಿನಲಿ ಬೇಗನೆದ್ದು । ಕಸಪೊರಕೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ।
ಕಸಗುಡಿಸುವಳು ಬಾಬಾ ನಡೆದಾಡುವ ದಾರಿಯದು । ಅವಳ ಸೇವೆಯೇ ಧನ್ಯ ॥ 179

ಸ್ವಚ್ಛ ಮತ್ತು ಸತ್ವರ ಅವಳ ಹಾಗೆ । ಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ।
ಮುಂದೆ ಕೆಲ ಕಾಲ ಕಳೆದಾಗ್ಯೆ । ಅಬ್ದುಲ ಈ ಕೆಲಸಕೆ ಮುಂದಾದ ॥ 180

ಹೀಗೆ ಆ ಪಾಟೀಲ ಮಹಾಭಾಗ । ಸಂಸಾರದಲಿದ್ದೂ ಸಂಸಾರ ವಿರಾಗ ।
ಎಷ್ಟವನ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ । ಆ ಕಥಾಭಾಗವ ಕೇಳಿರೀಗ ॥ 181

ಹೊಲದಲಿ ರಾಶಿ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ । ಧಾನ್ಯ ಬರುವುದು ಮಶೀದಿಯಲೇ ।
ಒಟ್ಟುವರು ಅದನು ಅಂಗಳದಲ್ಲೇ । ಬಾಬಾರ ಚರಣಕೆ ಅರ್ಪಿಸಲೆಂದು ॥ 182

ಬಾಬಾರನ್ನೇ ಅದಕೆ ಒಡೆಯರೆಂದು ತಿಳಿದು । ಅದರೊಳಗಿಂದವರು ಎತ್ತಿಕೊಟ್ಟದ್ದು ।
ಅಷ್ಟೇ ಧಾನ್ಯವನು ಮನೆಗೊಯ್ದು । ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ॥ 183

ಬಾಬಾ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ್ದು । ಕೈ ಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳೆಕೊಂಡದ್ದು ।
ಹೀಗೆ ಬಚ್ಚಲದಿಂದ ಮನೆಯಿಂದ ಹರಿದು ಬಂದದ್ದು । ನೀರು ಬಾಳಾ ಕುಡುಯುತಿದ್ದ ॥ 184

ಈ ನೇವಾಸಕರರು ಇರುವವರೆಗೆ । ನಡೆಯಿತು ಈ ನಿಯಮ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗೇ ।
ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ಪುತ್ರ ಅವನು ಇದುವರೆಗೆ । ಅಂಶತಃ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವನು ॥ 185

ಅವನೂ ಧಾನ್ಯ ಕಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಸತತ । ಅದರದ್ದೇ ಜೋಳದ ರೊಟ್ಟಿಯ ನಿತ್ಯ ।
ಮಹಾರಾಜರು ನಿಜ ನಿರ್ವಾಣದ ಪರ್ಯಂತ । ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಸಲ ತಿನ್ನುತಿದ್ದರು ॥ 186

ಹೀಗಿರಲು ಒಮ್ಮೆ ಏನಾಯಿತು । ಬಾಳಾನ ವರ್ಷಶ್ರಾದ್ಧ ಬಂತು ।
ಅಡಿಗೆಯೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು । ಬಡಿಸುವವರು ಬಡಿಸತೊಡಗಿದರು ॥ 187

ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವವರ ಲೆಕ್ಕದ ಹಾಗೆ । ಮನೆಯಲಿ ಪಾಕಸಿದ್ಧಿಯಾಗೆ ।
ಲೆಕ್ಕದ ಮೂರು ಪಟ್ಟು ಜನ ಬಂದಾಗ್ಯೆ । ಬಡಿಸುವುದು ಅಂದಾಜು ತಪ್ಪಿತು ॥ 188

ನೇವಾಸಕರರ ಪತ್ನಿ ಗಾಬರಿಯಾದಳು । ಅತ್ತೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು ।
ಫಜೀತಿಯ ಕಾಲ ಬಂತೆಂದಳು । ಹೇಗೆ ಪಾರುಗಂಡೀತಿದೆಂದು ॥ 189

ಅತ್ತೆಯ ನಿಷ್ಠೆ ದೊಡ್ಡದು । ನಮ್ಮ ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು ಸಮರ್ಥರೇ ಇದ್ದು ।
ಏತಕ್ಕೆ ಚಿಂತೆ ಇಷ್ಟೊಂದು । ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿರೆಂದಳು ॥ 190

ಅತ್ತೆ ಈ ರೀತಿ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟು । ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉದಿಯನು ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿಯಷ್ಟು ।
ಅನ್ನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲೊಂದಿಷ್ಟು । ಹಾಕಿ ವಸ್ತ್ರದಿಂದವುಗಳ ಆಚ್ಛಾದಿಸಿದಳು ॥ 191

ಎಂದಳು ನೀ ಇನ್ನು ಸಂತಸದಿ ಬಡಿಸು । ಬಡಿಸುವಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟೆ ಸರಿಸು ।
ಮತ್ತೇ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಬಟ್ಟೆ ಹೊದಿಸು । ಇದನಿಷ್ಟು ನೆನಪಿಟ್ಟು ನಡೆಸು ॥ 192

ಇದು ಸಾಯಿಯ ಮನೆಯ ಅನ್ನ । ನಮ್ಮದಿಲ್ಲ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಣ ।
ಅವನೇ ಮಾಡುವ ಲಜ್ಜಾ ರಕ್ಷಣ । ಆದರ ಚಿಂತೆ ಅವನಿಗೆ ॥ 193

ಅವಳ ಅತ್ತೆಯ ನಿಶ್ಚಯವಿದ್ದಂತೆ । ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂತು ಅದರಂತೆ ।
ಬೇರಾವ ವ್ಯತ್ಯಯ ವಿಲ್ಲಡೆ । ಬಂದವರೆಲ್ಲ ಊಟ ಮಾಡಿದರು ॥ 194

ಬಂದವರದೆಲ್ಲ ಊಟವಾಯಿತು । ಯಥಾಸಾಂಗ ಎಲ್ಲ ನಡೆಯಿತು ।
ಆದರೂ ಅನ್ನ ಇನ್ನೂ ಉಳಿಯಿತು । ಪಾತ್ರೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ॥ 195

ಉದಿಯದಿರುವದು ಹೀಗೆ ಪ್ರಭಾವ । ಸಂತರದಿದು ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವ ।
ಯಾರ ಮನದಲಿ ಹೇಗೆ ಭಾವ । ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವವೂ ಅದರಂತೆಯೇ ॥ 196

ಇದೇ ಉದಿಯದು ಇನ್ನೊಂದು ಗಾಥೇ । ನೇವಾಸಕರರದೇ ಇನ್ನೋಂದು ಕಥೆ ।
ನೋಡಿ ಅವರ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತತೆ । ನೆನಪಾಯಿತು ಚಿತ್ತಕೆ ಅದಕೇಳಿ ॥ 197

ವಿಷಯಾಂತರವಾದೀತೆ ಎಂದು । ಮನದಲೊಮ್ಮೆ ಶಂಕೆ ಬಂದು ।
ಏನೇ ಆದರೂ ಹೇಳಿ ಬಿಡುವುದು । ಪ್ರಸಂಗಾನುಸಾರ ಬಂದದನು ॥ 198

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿ ಮನದಲಿ । ಕಥೆಯ ಹೇಳುವೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ।
ಅದು ಅಸ್ಥಾನವೆಂದೆನಿಸಿದಲ್ಲಿ । ಶ್ರೋತೃಗಳೆನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ॥ 199

ಶಿರಡಿಯರಹಿವಾಸಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದು । ಅವನ ಹೆಸರು ರಘೂಪಾಟೀಲ ಎಂದು ।
ನೇವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದ ಅತಿಥಿಯೆಂದು । ಇವರ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇಳಕೊಂಡ ॥ 200

ದನಕರುಗಳನು ದಾವಣಿಯಲ್ಲಿ । ಕಟ್ಟಿದಾಗ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ।
ಭುಜಂಗವೊಂದು ಬುಸುಬುಸು ಎನ್ನುತಲಿ । ಬಂದಿತು ಹಟ್ಟಿಯಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ ॥ 201

ಪ್ರಸಂಗವನು ನೋಡಿ ಇಂತು । ಎಲ್ಲರ ಮತಿ ಕುಂಠಿತವಾಯಿತು ।
ಹಾವು ಸ್ವಸ್ಥ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿತು । ಹೆಡೆಯನೆತ್ತಿ ಸುರುಳಿ ಸುತ್ತಿ ಕೊಂಡು ॥ 202

ದನಗಳು ಧಡಪಡಿಸ ಹತ್ತಿದವು । ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡೋಡಬೇಕೆಂದು ।
ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆ ನೇವಾಸಕರರದು । ಸಾಯಿಯೇ ಪ್ರಕಟರಾಗಿರುವರೆಂದು ॥ 203

ಇನ್ನು ದನಗಳ ಬಿಚ್ಚದೆ ಹೊರತು । ಬೇರೆ ಉಪಾಯಕಾಣದಾಯಿತು ।
ಇಲ್ಲವೇ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಾಲ ಬಿದ್ದು । ಅಪಾಯವಾದೀತೆಲ್ಲಾದರೂ ಎಂದು ॥ 204

ಭುಜಂಗವ ನೋಡಿ ದೂರದಿಂದ । ನೇವಾಸಕರಿಗಾಯಿತು ಆನಂದ ।
ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ । ದೇಹ ಪುಲಕಿತವಾಯಿತು ॥ 205

ಸಾಯಿಯದೇ ಕೃಪಾ ದೃಷ್ಟಿ ಇದೆಂದರು । ಭುಜಂಗದ ರೂಪದಿ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಿರುವರು ।
ಬಟ್ಟಲ ತುಂಬ ಹಾಲು ತಂದರು । ಆ ಭುಜಂಗದ ಸಲುವಾಗಿ ॥ 206

ಆ ಬಾಳಾಜಿಯ ವೃತ್ತಿ ಎಂಥದ್ದು । ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಭೀತಿ ಇರದು ।
ಅವರು ಭುಜಂಗಕೆ ನುಡಿದುದು ಏನೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲ ಕೇಳಿರಿ॥ 207

ಏನು ಬಾಬಾ ಬುಸುಬುಸು ಎನ್ನುವಿರಿ । ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆದರಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ ।
ಈ ಬಟ್ಟಲು ತುಂಬ ಹಾಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತದಿಂದ ಕುಡಿಯಿರಿ ॥ 208

ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಿನಿಂದ ಏನಾಗುವದೆಂದು । ತಪ್ಪೇಲಿ ತುಂಬ ಹಾಲು ತಂದು ।
ಭಾವನೆಯದೇ ಎಲ್ಲ ಭಯವೆಂದು । ನಿರ್ಭಯರಾಗಿ ಅದರ ಮುಂದಿಟ್ಟರು ॥ 209

ಹಾಲು ಇಟ್ಟು ಅದರ ಬಳಿಯಲಿ । ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಳದಲಿ ।
ದೂರವೂ ಅಲ್ಲ ಹತ್ತಿರವೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬಲ್ಲಿ । ಮುಖದಲಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಸ್ಮಯ ॥210

ಭಯಪ್ರಧವಾದ ಭುಜಂಗದ ಆಗಮನ । ಒಂದೇ ತೆರನಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲರ ಮನ ।
ಹೇಗೆ ಕಳೆದೀತು ಈ ವಿಘ್ನ । ಎಂದೆಲ್ಲ ಚಡಪಡಿಸತೊಡಗಿದರು ॥ 211

ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೂ ಹೆದರಿಕೆ । ಭುಜಂಗದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಮನೆಯೊಳಕೆ ।
ಕಷ್ಟ ಆಮೇಲೆ ಅದನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯುವುದಕೆ । ಕುಳಿತರು ಅದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ॥ 212

ಇತ್ತ ಭುಜಂಗ ತೃಪ್ತವಾಯಿತು । ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೋಯಿತು ।
ಎಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು । ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತೆಲ್ಲರಿಗೆ ॥ 213

ಬಳಿಕ ಹುಡುಕಿದರು ಹಟ್ಟಿಯನ್ನೆಲ್ಲ । ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಅದರ ಸುಳಿವು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ ।
ಶಾಂತವಾಯಿತು ಬಹುತೇಕ ಜನರ ಮನವೆಲ್ಲ । ನೇವಾಸಕರ ಮಾತ್ರ ಮನದಲಿ ಹಳಹಳಿಸಿದ ॥ 214

ಮೊದಲು ಹಟ್ಟಿಯಲಿ ಬಂದಿತು । ಆಗ ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು ।
ಹಾಗೇಯೇ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಕಂಡಿದ್ದರಾಗುತ್ತಿತ್ತು । ಇದೇ ಹಳಹಳಿ ಅವನಿಗೆ ॥215

ಬಾಳಾನಿಗಿಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿರು । ಅವರ ಪುತ್ರರಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದರು ।
ನೇವಾಸದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು । ದರ್ಶನಕೆ ಎಂದಾದರೊಮ್ಮೆ ॥ 216

ಅವರಿಬ್ಬರಿಗಾಗಿ ಬಾಬಾ ಅವರು । ಸೀರಿ ಕುಪ್ಪಸಗಳ ತರುವರು ।
ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವದಿಸುವರು । ಇಂಥ ಭಕ್ತವರ ಬಾಳಾಜಿ ॥ 217

ಈ ಸಚ್ಚರಿತ ಮಾರ್ಗದಲಿ । ನಡೆವ ಪರಿಪಾಠವಿದ್ದಲ್ಲಿ ।
ದ್ವಾರಕಾಮಯಿಯ ಮಠವೇ ಅಲ್ಲಿ । ಸಾಯಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟರಾಗುವರು ॥ 218

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗೋದಾವರಿಯತಟ । ಶಿರಡೀಕ್ಷೇತ್ರವು ಅದರ ನಿಕಟ
ಸಾಯಿ ಧುನೀಸಕಟ । ನೆನೆಸಿದವರ ಸಂಕಟ ನಿವಾರಿಸುವರು ॥ 219

ಎಲ್ಲಿ ಸಾಯಿ ಚರಿತ್ರಪಠಣ । ಅಲ್ಲಿ ಸದೈವ ಸಾಯಿ ನಿವಸನ ।
ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಚರಿತ್ರದಾವರ್ತನ ಮಾಡಲವ ಪ್ರಸನ್ನ ಸರ್ವಭಾವದಿ ॥ 220

ಸ್ಮರಿಸಲು ಸಾಯಿ ಸ್ವಾನಂದಘನ । ಜಪಿಸಲು ತನ್ನಾಮ ಅನುದಿನ ।
ಬೇಕಿಲ್ಲ ಬೇರೆ ಜಪತಪ ಸಾಧನ । ಧಾರಣಾಧ್ಯಾನಾದಿ ಖಟಿಪಟಿಗಳು ॥ 221

ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿಟ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯನು । ಯಾರು ಈ ಸಾಯಿಯ ವಿಭೂತಿಯನು ।
ಲೇಪಿಸಿ ನಿತ್ಯನೇಮದಿಂದದನು । ಅವರು ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳ ಪಡೆಯುವರು ॥ 222

ಧರ್ಮಾದಿ ನಾಲ್ಕು ಪುರುಷಾರ್ಥ । ಪಡೆದು ಆಗುವರವರು ಕೃತಾರ್ಥ ।
ಪ್ರಕಟವಾಗುವವೆಲ್ಲ ಗುಹ್ಯಾರ್ಥ । ಸ್ವಾರ್ಥಪರಮಾರ್ಥಗಳ ಸಹಿತಾಗಿ ॥ 223

ಮಹಾಪಾಪದಿ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲ । ಅಂತೆಯೇ ಉಪಪಾತಕಗಳೆಲ್ಲ ।
ಉದಿಯ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಾಗಿ ನಿರ್ಮೂಲ । ಸಬಾಹ್ಯ ನಿರ್ಮಲತೆ ಲಭಿಸುವದು ॥ 224

ಹೀಗೆ ಈ ವಿಭೂತಿಧಾರಣ । ಭಕ್ತರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರದ ಮಹಿಮಾನ ।
ಶ್ರೋತೃಗಳದಾಗಬೇಕು ಕಲ್ಯಾಣ । ಎಂದೇ ವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಹೇಳುತಿರುವೆ ॥ 225

ಬೆಳೆಸಿದೆನೀ ಗ್ರಂಥ ಅಸಾರ್ಥ । ತಿಳಿಯೆನು ನಾ ಮಹಿಮೆಯ ಯಥಾರ್ಥ ।
ಆದರೂ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಹಿತಾರ್ಥ । ಸಂಕಲಿತಾರ್ಥದಲಿ ಹೇಳಿರುವೆ ॥ 226

ಆದಕೆ ಶ್ರೋತೃಗಳಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ । ಮಾಡಿ ಸಾಯಿ ಪ್ರತಿವಂದನೆ ।
ತಾವೇ ಅನುಭವ ಪಡೆಯಿರೆಂಬುದನೇ । ಹೇಳುವೆ ಮನ್ನಿಸಿರಿ ಮದ್ವಚನ ॥ 227

ಇಲ್ಲಿ ತರ್ಕದ ಕೆಲಸವಿರದು । ಬೇಕು ಪ್ರಕಾಮ ಪೂಜ್ಯ ಭಾವವೊಂದು ।
ಬೇಕಿಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿಚಾಪಲ್ಯದ ಉಪಕ್ರಮವೊಂದೂ । ಪರಮ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವರಿರಬೇಕು ॥228

ಶ್ರಧ್ಧಾವಿಹೀನನಿದ್ದು ತಾರ್ಕಿಕ । ವಾದೋತ್ಸುಕ ಮತ್ತು ಚಿಕಿತ್ಸಕ ।
ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ಸಂತಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಯಕ । ಶುದ್ಧ ಭಾವಿಕರು ತಿಳಿವರದನು ॥ 229

ಕಥಾಂತರ್ಗತ ನ್ಯೂನಾತಿರಿಕ್ತ । ಎಲ್ಲವ ತಿಳಿದು ಸಾಯಿ ಪ್ರೇರಿತ ।
ಆಗಿ ದೋಷ ದೃಷ್ಟಿ ವಿರಹಿತ । ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತವ ಓದಬೇಕು ॥ 230

ಸಾಯಿ ಪರಮದಯಾಳು । ರಸಿಕ ವಾಚಕವೃಂದದ ಚಿತ್ತದೊಳು ।
ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ನಿಜಮೂರ್ತಿಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು । ನಿತ್ಯ ಸ್ಮೃತಿ ಇರಲೆಂದು ॥ 231

ಗೋವೆಯೆಲ್ಲಿ ಶಿರಡಿಯೆಲ್ಲಿ । ತೋರಿಸಿ ಕಳ್ಳತನ ನಡೆದದ್ದನು ಅಲ್ಲಿ ।
ಸಾಯಿ ಸಾದ್ಯಂತವಾಗಿ ಹೇಳಿ । ಸುಖಬೀರಿದ ಕಥೆ ಮುಂದಿದೆ ॥ 232

ಅದಕೆ ಹೇಮಾಡನು ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ । ಶಿರವನಿಡುವ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದಲಿ ।
ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ನಮ್ರತೆಯಲಿ । ಶ್ರವಣದಲಿ ಸಾದರರಾಗಬೇಕೆಂದು ॥ 233

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೆ । ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಖಂಡನ-ವಿಭೂತಿ ಮಂಡನಂ ನಾಮ ಪಂಚತ್ರಿಂಶತ್ತಮೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥